

en Diskussion. Jeg skal derfor ikke indlade i Anledning af det Moment, der i Aar er fremdraget i Betænkningen, at gjøre opmærksom paa, at det ogsaa er en gammel Bestændt, der forlængst er indbragen i Diskussionen, og saavidt jeg tror, er den Slutning, som Mindretallet mener at kunne bygge derpaa, ogsaa gjendreven. Naar der i disse Forsatningslove af 1855 og 1863 er givet særlige Bestemmelser om Afholdelse af Udgifter, som ikke ere bevilgede, maa man ingenlunde deraf slutte, at saadanne Udgifters Afholdelse ved foreløbige Love vilde have været umulig, og at man derfor ikke kunde indbefatte foreløbige Bevillingslove under de almindelige Regler om foreløbige Love, men Betydningen var kun, at man kunde afholde disse Udgifter uden at være nødsaget til at bruge Lovsform, altsaa paa en nemmere og bekvemmere Maade, end det kunde være stet, hvis man havde brugt den foreløbige Lovs Form. Udeladelsen af disse Bestemmelser i den gjældende Grundlov har ingenlunde medført, at man ikke skulde kunne udstede foreløbige Bevillingslove, men kun, at man er nødt til at bruge Lovsform ved Afholdelsen af disse foreløbige Bevillinger, i Stedet for den endnu nemmere og bekvemmere Udsætte, man havde tidligere, nemlig at kunne afholde dem ved kongelig Resolution. Jeg vil altsaa kun gjøre opmærksom paa, at det Moment, som her er fremdraget, ingenlunde hjemler den Følge, som det forekommer mig, at det ærede Mindretal vil ulede deraf, at efter den gjældende Grundlov foreløbige Bevillingslove skulle være utilstedelige.

Finantsministeren (Estrup): Ja, det vil være det ærede Thing bekendt fra tidligere Forhandlinger derom, at jeg ganske deler de Ønsker, der bleve fremsatte af det ærede 3die Medlem for 1ste Kredts (Th. Nielsen), at det maatte lykkes at bringe vort Forhold til vore Kolonier paa en anden God, saaledes at vi kunde undgaa disse stadige vovende Forstøb til Koloniernes Behov. Jeg deler det Ønske og jeg nærer det Haab, at Rigsdagen, naar et saadant Forslag kommer til at foreligge fra mig om snøve Tid, saa i Virkeligheden vil yde sin gode Medvirkning til, at vi faae tilveiebragt et bedre Grundlag for Koloniernes Forhold end det, der er efter den nugjældende Koloniallov. Før den Tid kommer, ser jeg ikke, at det er muligt at undgaa dette stadige Forstøb til Koloniernes. Naar det ærede Medlem angav, at Statsrevisionens Betænkning anførte, at Mellemregningen mellem Kolonialkasserne i det paagjældende Finantsaar, 1887—88, kun var voget med 22,694 Kr., saa staar det der

ikke. Dette „kun“ staar der ikke. Det er ganske vist ikke min Sag at forsvare den Redaktion, som det har behaget Statsrevisionen at benytte; men jeg vil dog gjøre opmærksom paa, at det nævnte Ord staar der ikke. Og det ærede Medlem kan heller ikke have ladet sig vildlede deraf; thi det ærede Medlem har selv meget godt set, at i Virkeligheden er Mellemværendet voget med et meget større Beløb. Meningen — det vil sige Statsrevisionens Mening, som den er angivet paa Pag. 37 af den foreliggende Betænkning — kan kun være den, at Mellemregningen med Kolonialkassen paa Grund af Renterestanter er voget med 22,000 Kr.; men der er mange andre Grunde, som have foranlediget, at Mellemværendet er voget desforuden, og det ærede Medlem har fuldstændig Ret i det Skiffer, han angiver som det, hvormed Mellemværendet i Virkeligheden er voget.

Th. Nielsen: At jeg har fremdraget den efter min Mening sællagte Maade, som Statsrevisionen har udtrykt sig paa, tror jeg at have nogen Grund til, idet man i de foregaaende Aar har opstillet det saaledes, som jeg har gjort; derfor var det mig paafaldende netop at se disse Rente-restanter af Laan blandede ind i Kolonialkassernes Mellemværende. Men der er altsaa ingen Uoverensstemmelse mellem den ærede Finantsminister og mig angaaende selve den finantsielle Stilling, og den ærede Finantsminister har jo tillige udtalt, at han om snøve Tid vil bringe Forslag frem om Koloniernes Forhold til Moderlandet. — Ja, jeg kan just ikke sige, at det ærede 4de Medlem for 1ste Kredts (Magen) har overbevist mig med det, han sagde. Han sagde kun, at saadan var det, at det var nemmere at have den af mig omtalte Paragraf end at have den foreløbige Lovgivningsmaade. Jeg maa tilstaa, at det er mig ikke klart, hvori denne Nemhed skal bestaa. Man maa vel antage, at de samme Overveielser foregaa gennem Ministerraadet og Geheimtatsraadet ved foreløbige Love, som skulde foregaa efter denne meget omhyggelig affattede finantsielle Paragraf. Jeg har fremsædes havt den Opfattelse, at man ikke engang, da man gav disse Forsatningslove, havde set denne anden Udsætte, der skulde ligge i § 25, og jeg har saa meget mere Grund til at have den Opfattelse, som netop det ærede 1ste kongevalgte Medlem (Andræ), som jeg ikke ser her i Dag, meget bestemt udtalte, at efter at disse Bestemmelser i Forslaget til den gennemsete Grundlov af 1866 være udgaaede — baade denne og en anden Bestemmelse, sigtende til at hidføre en Ud-